

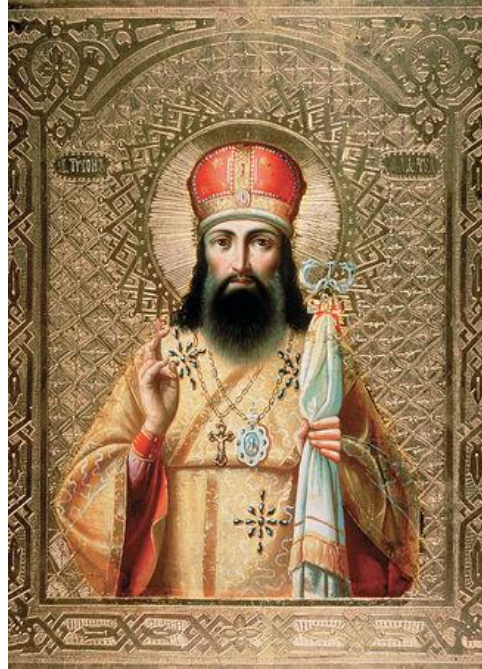
Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Святитель Тихон, Єпископ
Воронезький, Задонський
Чудотворець**

**St. Tikhon, Bishop of
Voronezh, Wonderworker
of Zadonsk**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

**«Любов не шукає свого; вона
трудиться, потіє, пильнує, щоб
збудувати брата: ніщо для любові не
є незручним, а з допомогою Божою
вона робить неможливе - можливим...»
(Святитель Тихон)**

У день 26 серпня за григоріанським календарем (це ж - 13 серпня за юліанським) ми святкуємо одного з найбільш відомих російських Святих: Тихона, Єпископа Воронезького, Задонського Чудотворця, широко відомого просто як: Св. Тихон Задонський. Людина великого таланту й ерудиції, а також глибокої духовності - повністю присвячений Господу Ісусу Христу і Слову Божому - він служив Церкві у важкі часи, тому що реформи Петра I, спрямовані на перетворення Росії на модерну європейську націю, викликали великі труднощі для Російської Церкви (до складу якої входила і Церква України

**“For love does not seek its own, it
labors, sweats, watches to build up the
brother: nothing is inconvenient to
love, and by the help of God it turns
the impossible into the possible...” (St.
Tikhon)**

On August 26 on the Gregorian calendar (which is August 13 on the Julian) we commemorate one of the most prominent of Russian Saints, Tikhon, Bishop of Voronezh, Wonderworker of Zadonsk, commonly known simply as St. Tikhon of Zadonsk.. A man of great talent and erudition, as well as of profound spirituality – wholly dedicated to the Lord Jesus Christ and the Word of God – he served the Church in a difficult time, as the reforms of Tsar Peter I, aimed at making Russia a modern European nation, were causing great difficulties for the Russian Church (of which the Church of Ukraine was a part for several

протягом кількох століть).

Св. Тихон походив з надзвичайного бідного середовища. Він народився в 1724 р. в селі Короцьке, Новгородської губернії, в сім'ї бідного Псаломщика (Дяка), Савелія Кирилова, який помер, коли він був ще дуже молоденьким. Маленькому Тимофію (це було його ім'я, дане йому при Хрещенні), як одному з шести дітей, довелося довго й важко працювати, щоб просто поїсти. Бездітний кучер хотів був усиновити його, але старший брат відрадив маму від такого рішення. Його відправили до Новгороду в 12 літ учитися в духовній школі, яку українець, Єпископ Амвросій (Юшкевич), незабаром перетворив у семінарію, якої Тимофій був блискучим студентом протягом 14 років.

Поступ юного Тимофія Соколова (з якоїсь причини йому надали нове прізвище в семінарії) був настільки блискучим, що після закінчення школи, його заангажували навчати Риторіку, Грецьку мову та Теологію у семінарії, і тоді вже мав він змогу допомогти й своїй родині, яка сподівалася, що він одружиться і стане Священиком. Однак молодий Тимофій вибрав інший шлях: 10/23 квітня 1758 р. Архимандрит (згодом Єпископ) Парфеній (Сопковський), також українець, постриг його в Ченці з іменем Тихон у віці 34 літ - і його зірка стала підніматися.

О. Тихон був призначений префектом Новгородської семінарії. Скоро по цьому, він став Архимандритом Желтиковського Успенського Монастиря у Твері, на прохання ще одного українця, Єпископа Афанасія (Волковського) - Цар Петро був розпочав вербування українців на церковні посади в Росії, бо ж вони були краще освічені й більш відкрито налаштованої від їхніх російських братів. Потім призначили його ректором семінарії Тверської і Настоятелем Успенського-Отроча Монастиря. Не судилося Архимандриту Тихону довго бути на цьому пості. Єпископ Парфеній попросив, щоб ім'я Тихона було включене в список

centuries).

St. Tikhon's background was one of great poverty. He was born in 1724 in the village of Korotsko in the Novgorod governorship into the family of a poor Church cantor, Sabellius Kirillov, who died when he was still very young. Little Timothy (that was his baptismal name), one of six children, had to work long and hard simply to get to eat. A childless coachman wanted to adopt him, but an elder brother dissuaded his mother from allowing this. He was sent to Novgorod at 12 years of age to study at a spiritual school, which Bishop Ambrose (Yushkevych), a Ukrainian, soon turned into a seminary, where Timothy was a brilliant student for 14 years.

Such was young Timothy Sokolov's (for some reason he was given this new surname at the Seminary) prowess that, upon graduation, he was engaged to teach Rhetoric, Greek and Theology at the Seminary and was now able to help his family, who hoped he would marry and become a Parish Priest. However young Timothy chose a different path: on April 10/23, 1758, Archimandrite (later Bishop) Parthenius (Sopkov's'kyy), another Ukrainian, tonsured him Monk Tikhon at the age of 34 and his star began to ascend.

Fr. Tikhon was appointed Prefect of the Novgorod Seminary. Then, in short order, he became Archimandrite of the Zheltikov Dormition Monastery in Tver, at the request of yet another Ukrainian, Bishop Athanasius (Vol'kov's'kyy) - Tsar Peter had set in motion the recruiting of Ukrainians to fill ecclesiastical posts in Russia since they were better educated and more open-minded than their Russian brethren. Then he was appointed Rector of the Tver Seminary and Abbot of the Otroch Dormition Monastery. Archimandrite Tikhon was not to be there for long. Bishop Parthenius requested that Tikhon's name be included in the list of candidates for Vicar Bishop of Novgorod.

кандидатів на Єпископа-Вікарія Новгородського. Архієпископ Димитрій (Сеченов) погодився на це неохочо, бо ж хотів, щоб він очолив престижну Троїце-Сергієву Лавру під Москвою. Та ім'я Архимандрита Тихона витягнули жеребком три рази з трьох.

Таким чином, 13/26 травня 1761 р., Архимандрита висвятили на Єпископа в кафедральному Соборі Свв. Петра й Павла в Санкт-Петербурзі. Не залишився він і на цій посаді довго. Через два роки, в 1763 р., він був призначений Єпископом Вороніжа. Попередник його, Св. Митрофан (1623-1703) був єдиним Єпископом, якого шанував Цар Петро, який навіть наказав затримати його Похорони, щоб він сам міг бути йому труноносецем. Митрофан не повністю схвалював напрямок Петра - він заставив царя, видалити статуї язичницьких богів зі свого двору, перше ніж він прийде до нього. Відчуження між Російською Церквою і державою (яке часто проявлялося вербуванням Церкви, як агента державної політики - а часом було й навпаки) продовжувала й Цариця Катерина II. Єпископ Тихон прийняв участь у її коронації, а в 1763 р., на її заклик, він також мусів приймати участь у Синоді який несправедливо позбавив сану Св. Арсенія (Мацієвича), Митрополита Ростовського, за його відверту опозицію до конфіскації Катериною власностей Монастирів ([ось тут](#)).

Владыка Тихон знайшов Єпархію Вороніжа в скрутному становищі. Його першою турботою було Духовенство: дехто з них навіть не міг читати Богослужбові книги, з яких вони повинні були служити! Він відразу ж почав присвячувати найбільш енергійні зусилля для їх освічення. Він написав посібник для них, і складав збірки проповідей, щоб вони могли читати їх для своєї пастви. Він наполягав на тому, що кожен Священик, Диякон і Монах повинен мати Новий Завіт і читати його щодня, порівнюючи його з особистим листом Короля до кожного особисто. (Він був перевів його, а також Псалтир, з мов оригіналу на російську в

Archbishop Demetrius (Sechenov) agreed with reluctance, since he had wanted him to head the prestigious Trinity-Sergius Lavra near Moscow. Archimandrite Tikhon's name was drawn by lot three times out of three.

Thus on May 13/26, 1761, the Archimandrite was consecrated Bishop in the Cathedral of Sts. Peter and Paul in Saint Petersburg. Nor was he to remain at this post for long. Within two years, in 1763, he was appointed Bishop of Voronezh. A predecessor of his, St. Mitrophan (1623-1703) had been the one Bishop revered by Tsar Peter, who even had his Funeral delayed so that he himself could be a pall-bearer. Mitrophan did not wholly approve of Peter's direction – he had gotten the Tsar to remove statues of pagan gods from his courtyard before he would come to see him. The alienation between the Russian Church and state (which often manifested in the recruitment of the Church as an agent of state policy – and at times the opposite was the case) continued with Tsarytsya Catherine II. Bishop Tikhon had attended her coronation, and, in 1763, at her summoning, he also had to attend a Synod which unjustly defrocked St. Arsenius (Matsiyevych), Metropolitan of Rostov, for his outspoken opposition to Catherine's confiscation of Monastery properties ([click here](#)).

Vladyka Tikhon found the diocese of Voronezh in dire straits. His first concern was the Clergy: some of them could not even read the liturgical books from which they were to serve! He immediately began to dedicate his most energetic efforts to their education. He wrote a manual for them and compiled collections of sermons, so that they could read them to their flock. He insisted that every Priest, Deacon and Monk must have a New Testament and read from it daily, comparing it to a letter written to everyone personally by a King. (He had translated it as well as the Psalter into Russian from the original languages in

1757 р.) Владика писав також інші книги, які були опубліковані знову і знову протягом багатьох років. Деякі зразки його благочестивої мудрості можна знайти тут ([англійською](#)), і тут ([українською](#)).

Святитель Тихон також займався ремонтом церковних будівель та інших споруд. Він перетворив слов'яно-латинську школу на Воронежську семінарію і zatrudнив викладачів з Києва і Харкова в Україні для навчання Духовенства. Він ужив свою архипастирську владу, щоб покласти край галасливим, п'яним святкуванням язичницького празника Ярила, з'являючись серед розпалених гуляк у травні 1765 і строго дорікаючи їм за їхню непогамованість. (Цікавою залишкою відданості слов'ян Ярилу, богови весни й родючості, є поширена тенденція передавати грецьке ім'я "Георґіос", що означає "людина землі" - як "Юрій", або "Єґор", а по-польському "Jerzy", замість більш точного "Георґій" або "Георгій").

Владика Тихон служив своїй Єпархії до виснаження і йому, нарешті, при кінці 1767 р., дозволили піти в Монастир Різдва Пресвятої Богородиці в Задонську, 96 км від Вороніжа, на високому березі річки Дон, щоб відновити своє здоров'я. Він залишився там до кінця свого перебування на землі. Там він знайшов час, щоб молитися, учащати на Богослуженнях, фізично трудитися, читати й писати. Він також приймав багато відвідувачів, які приходили до нього за порадою, молитви й благословення. Дуже строгий до себе, Владика був ніжним і жалісливим до інших. Одного разу йому довелося відвідати брата Ченця і знайшов він його, зі спільним другом, при споживанню їжі. Брат Монах був приголомшений, що його знайдено в порушенні правил посту, бо ж на столі була риба в день, коли її не дозволено їсти. Владика не дорікав йому і навіть сам трохи поїв, щоб його потішити, кажучи: "Любов - вища посту". Час від часу Владика Тихона заохочували в його зусиллях небесні видіння і візити.

1757.) Vladyka wrote other books which have been published over and over again throughout the years. Some samples of his godly wisdom may be found here ([in English](#)) and here ([in Ukrainian](#)).

St. Tikhon also occupied himself with the repair of Church buildings and other structures. He transformed the Slavonic-Latin School of Voronezh into a Seminary and engaged teachers from Kyiv and Kharkiv in Ukraine to educate his clergy. He exerted his Archpastoral authority to put an end to the boisterous, drunken celebration of the pagan festival of Yarylo, showing up in the midst of the revelers in May of 1765 and rebuking them sternly for their excesses. (A curious remnant of the devotion of Slavs to Yarylo, the god of spring and fertility, is the common tendency to render the Greek name "Georgios", which means "man of the earth" – as "Yuriy" or "Yegor", and "Jerzy" in Polish, instead of the more accurate "Georgiy" or "Heorhiy").

Vladyka Tikhon served his Diocese to the point of exhaustion and was finally permitted, at the end of 1767, to retire to the Monastery of the Nativity of the Mother of God in Zadonsk, 96 kilometres from Voronezh, high on the banks of the Don River, to regain his health. He remained there to the end of his sojourn on earth. He found the time there to pray, attend Services, labour manually, read and write. He also received many visitors who came for his counsel, prayers and blessings. Very stern with himself, Vladyka was gentle and compassionate towards others. On one occasion he happened to visit a brother Monk and found him sharing a meal with another mutual friend. His brother Monk was mortified to have been found breaking the rule of fasting, for there was fish on the table on a day when it was not permitted. Vladyka did not chide him and even ate a little himself to comfort him, saying: "Love transcends fasting". From time to time Vladyka Tikhon was encouraged in his

Його здоров'я погіршується. Він був присутній на його останньої Літургії у Свято Різдва Христового в 1779 р., і заснув він у Господі в неділю (як це було й відкрито йому раніше), 13/26 серпня 1783 р. Стали завдячувати його заступництву багато чудес, а 14/27 травня 1846 р., його тіло знайшли нетлінним під час будівництва нового Храму на честь Володимирської (Києво-Вишгородської) Ікони Божої Матері ([ось тут](#)), з якою Задонський Монастир був пов'язаний. (Він же був заснований Монахами Кирилом і Герасимом зі Сретенського - тобто Стрітенського - Монастиря, який був побудований на місці, де зустрічали в Москві Володимирську Ікону, коли її привезли, щоб зберегти місто від монгольської навали Тамерлана - і місто Задонськ і виросло навколо Монастиря). Враховуючи все це, 13/26 серпня 1861 р., Владика Тихона прославили в лику Святих під час Богослуження, очоленого Митрополитом Ізидором (Никольським), який сказав про нього: "Світильник не згас ... Його перенесено до Престолу Отця Світил, щоб осяяти з-гори не тільки одну, а всі області нашої земної батьківщини".

Моці Св. Тихона Задонського розділяли негоди його народу в темні роки войовничо-атеїстичної влади послідовників Маркса і Леніна, які намагалися якось пояснити їхню нетлінність (і навіть намагалися технологічно відтворити цей стан у тілах Леніна й Сталіна), і їх виставляли по музеях. По довгоочікуваному падінню цього режиму, Моці, нарешті, повернули в Задонський Монастир у його Свято 26 серпня 1991 р. І там вони спочивають у честі і спокою, а слова Владика Тихона, закликаючи весь народ Божий вивчати й жити за Вічною Євангелією Господа нашого, розійшлися по всій землі.

efforts by heavenly visions and visits.

His health was deteriorating. He attended his last Liturgy on the Feast of the Nativity in 1779, and fell asleep in the Lord on a Sunday (as it had been revealed to him), August 13/26, 1783. Many miracles were attributed to his intercession, and on May 14/27, 1846, his body was found to be incorrupt during the building of a new Temple in honour of the Vladimir (Kyiv-Vyshhorod) Icon of the Mother of God ([click here](#)), with which the Zadonsk Monastery is linked. (It was founded by the Monks Cyril and Gerasimus from the Sretens'kyy – i.e. Presentation - Monastery, which was built on the place where the Vladimir Icon was greeted in Moscow, when it was brought to defend the city from the Mongol army of Tamerlane – and the city of Zadonsk grew up around the Monastery). In consideration of all this, on August 13/26, 1861, Vladyka Tikhon was canonized during Services led by Metropolitan Isidore (Nicol's'kyy), who said of him: "This candlestick has not been extinguished ... It has been transported to the Throne of the Father of Lights to illuminate from above not only one region, but all the realm of our earthly homeland".

The Relics of St. Tikhon of Zadonsk shared in the tribulations of his people during the dark years of militant atheistic rule by followers of Marx and Lenin who tried to explain away their incorruptibility (and even attempted to reproduce this state by technology with the bodies of Lenin and Stalin), and displayed them in museums. With the long-awaited fall of that regime, the Relics were at last returned to the Zadonsk Monastery on his Feast August 26, 1991. And there they have rested in honour and peace every since – and Vladyka Tikhon's words, urging all the people of God to study and live by the Eternal Gospel of our Lord, have gone forth to the ends of the earth.